

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **Vimperská masna, a. s.**, se sídlem Špidrova 84, Vimperk, zastoupené Mgr. Pavlem Jakimem, advokátem se sídlem Velké náměstí 119, Písek, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2007, čj. 3261/07-1200, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 12. 2007, čj. 10 Ca 202/2007 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Finanční úřad ve Vimperku rozhodnutím ze dne 1. 8. 2002, čj. 23186/02/102970/1169, dodatečně vyměřil žalobkyni daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1999 ve výši 551 950 Kč. Žalobkyně napadla rozhodnutí správce daně odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 27. 6. 2003, čj. 4543/120/2003.

Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který rozsudkem ze dne 8. 6. 2005, čj. 10 Ca 164/2003 - 31, žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem ze dne 26. 2. 2007, čj. 8 Afs 134/2005 - 64, zrušil rozsudek krajského soudu a ten poté rozsudkem ze dne 5. 4. 2007, čj. 10 Ca 54/2007 - 75, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému dalšímu řízení.

V něm žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správce daně a dodatečně vyměřenou daň ve výši 551 950 Kč snížil na částku 219 800 Kč.

II.

Žalobkyně napadla i toto rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji rozsudkem ze dne 19. 12. 2007, čj. 10 Ca 202/2007 - 24, zamítl.

Oproti žalobním námitkám krajský soud dospěl k závěru, že vedením shora uvedených soudních řízení došlo v souladu s § 41 s. ř. s. ke stavění běhu prekluzivní lhůty pro vyměření daně [§ 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“)] a posledně napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno ještě před vypršením této lhůty.

III.1

Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatelka uvedla, že nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, podle něž po dobu soudních řízení došlo v souladu s § 41 s. ř. s. ke stavění běhu lhůty pro vyměření daně. Podle jejího názoru počal v návaznosti na podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 1999 běžet běh tříleté i desetileté lhůty pro dodatečné stanovení daně dne 1. 1. 2001, a to podle předpisů platných pro toto období. Stěžovatelka se domnívá, že změna podmínek, za nichž nastane prekluze práva, provedená soudním řádem správním, resp. jeho § 41, představuje v právním státu nepřipustnou retroaktivitu. Stěžovatelce po dobu soudních řízení plynula desetiletá lhůta (§ 47 odst. 2 daňového řádu) a „*Právě tak k prekluzi práva daň dodatečně stanovit dle ust. § 47 odst. 1 je možné jen za podmínek platných pro zdaňovací období roku 1999.*“. Pokud tedy správce daně neprovedl v průběhu let 2004 – 2006 žádný úkon ve smyslu § 47 daňového řádu „*za podmínek platných pro zdaňovací období roku 1999*“, došlo podle stěžovatelky k prekluzi práva na doměření daně.

III.2

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Po podrobné rekapitulaci věci uvedl, že stížní námitka je shodná s žalobní námitkou a dodal, že není důvodná a nemá oporu v zákoně. Stěžovatelka podle žalovaného zaměňuje lhůtu podle § 47 daňového řádu, upravujícího prekluzi vyměřit daň, a stavění lhůt podle § 41 s. ř. s., upravujícího stavění lhůt po dobu řízení u soudu. Soudní řízení byla v posuzované věci zahájena a probíhala již za účinnosti nové právní úpravy a plně se tedy uplatní i § 41 s. ř. s. Ke vztahu mezi § 47 daňového řádu a § 41 s. ř. s. žalovaný odkázal rovněž na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2007, čj. 1 Afs 25/2007 - 55 a ze dne 18. 7. 2007, čj. 7 Afs 154/2006 - 66.

III.3

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předem dalšího odůvodnění konstatuje, že se (jediná) stížní námitka z podstatné části překrývá s (jedinou) žalobní námitkou, s níž se ovšem krajský soud podrobným způsobem vypořádal.

Krajský soud uvedl, že správce daně nemohl v letech 2004 – 2006 provést žádný úkon, protože v té době s výjimkou dvanácti dnů mezi pravomocným rozsudkem krajského soudu a jeho napadením kasační stížností probíhala soudní řízení. Krajský soud dále odmítl námitku stěžovatelky, podle níž nelze v její věci aplikovat § 41 s. ř. s., a uvedl, že *„Žalobkyně směřuje pojem prekluze práva daň vyměřit, která je stanovena § 47 daňového řádu a v tomto směru nedošlo od roku 2000 skutečně k žádné změně, se stavěním běhu lhůt ve smyslu § 41 zákona č. 150/2002 Sb., v platném znění, který nabyl účinnosti 1. 1. 2003. Stavění lhůt podle citovaného ustanovení nastává v souvislosti podáním žaloby ke správnímu soudu proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., a v důsledku podání žaloby pak je potřeba v řízení před správními soudy aplikovat i další ustanovení tohoto zákona, mezi které patří právě ustanovení § 41 tohoto zákona. Žalobkyně nepopírá, že mohla brojit proti pravomocnému rozhodnutí správních orgánů žalobou ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., který byl účinný od 1. 1. 2003, avšak aplikaci § 41 nepřipouští. K tomu je třeba uzavřít, že v dané věci nelze selektovat, zda ustanovení § 65 a násl. bylo na danou věc aplikovatelné, s výjimkou § 41 tohoto zákona, neboť zákon musí být aplikován v celém rozsahu, pokud neobsahoval přechodná ustanovení, kterými by eventuálně byla účinnost některých ustanovení předmětného zákona posunuta. Citovaný zákon č. 150/2002 Sb., v platném znění taková přechodná ustanovení neobsahoval, a proto bylo nutné aplikovat tento zákon od 1. 1. 2003 v celém rozsahu. V souvislosti s tím nedošlo k nepřípustné retroaktivitě, tak jak je namítáno v žalobě.“*

Nejvyšší správní soud nemá k výstižnému odůvodnění krajského soudu mnoho co dodat. Soudní řád správní je předpisem, upravujícím mj. postup soudů, účastníků řízení a dalších osob ve správním soudnictví [§ 1 písm. b) s. ř. s.]. Tento předpis s účinností od 1. 1. 2003 umožnil ve srovnání s předchozí právní úpravou kvalitativně jiný přezkum správních rozhodnutí a zároveň s procesní úpravou řízení před správními soudy stanovil některé důsledky, které s vedením soudního řízení souvisí. Jedním z nich je pak i stavění běhu lhůt podle § 41 s. ř. s. Účastník řízení, který podává žalobu např. podle § 65 s. ř. s., musí být srozuměn s důsledky, vč. stavění běhu lhůt, které jsou s tímto procesním krokem spojeny. Nejvyšší správní soud v té souvislosti připomíná, že soudní přezkum správních rozhodnutí představuje relativně samostatný proces, právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originární a není pokračováním správního řízení. Ustanovení § 41 s. ř. s. proto nelze vykládat tak, že v případě vedení soudního řízení podle soudního řádu správního nedochází ke stavění lhůt, které začaly běžet podle jiného předpisu, např. daňového řádu, před účinností soudního řádu správního. V případě stěžovatelky nelze o retroaktivitě úpravy obsažené v § 41 s. ř. s. vůbec hovořit, protože jí v okamžiku podání žaloby a následně kasační stížnosti byly známy, resp. měly být známy, důsledky, které jsou s tímto krokem spojeny a které v daném okamžiku vyplývaly z platné a účinné právní úpravy. Ostatně, žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela příhodně odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu, v nichž byl podobný právní názor jako nyní již vysloven, a které jsou veřejně dostupné (www.nssoud.cz), v nedávné době se pak

Nejvyšší správní soud vyjádřil ke vztahu § 47 daňového řádu a § 41 s. ř. s. např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2008, čj. 1 Afs 9/2008 - 59 (dostupném rovněž na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stížní námitka není důvodná, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu